

Dosarul nr. 1r-712/24
1-23188534-02-1r-08072024

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani)
Judecător: Natalia PATRAȘCU

D E C I Z I E
În numele Legii

27 ianuarie 2025

mun.Chișinău

COLEGIUL PENAL AL CURȚII DE APEL CENTRU

Având în componența sa:

Președintele ședinței:

Oxana ROBU

Judecători:

Vitalie

BUDECI

și

Vladislav

SCHIBIN

a examinat, în ordine de recurs, în ședință de judecată, fără prezența părților, recursul declarat de avocatul Alexandru ENACHI în interesele inculpatului MUNTEANU ***** împotriva Sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-3238/2023 din 12 iunie 2024, în cauza penală privind învinuirea lui:

MUNTEANU *****, născut la ***** IDNP *****, cetățean al Republicii Moldova, originar din raionul ***** căsătorit, un copil minor la întreținere, studii medii incomplete, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, fără antecedente penale,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(1/1) Cod penal al Republicii Moldova,

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

Judecarea cauzei penale în prima instanță de la 29.12.2023 – 12.06.2024;

Judecarea recursului la Curtea de Apel Centru de la 08.07.2024- 27.01.2025;

Procedura de notificare a părților a fost executată.

Asupra recursului declarat de avocatul Alexandru ENACHI în interesele inculpatului MUNTEANU ***** împotriva Sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-3238/2023 din 12 iunie 2024, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru –

C O N S T A T Ă:

Soluția și argumentele instanței de fond:

1. Prin Sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-3238/2023 din 12 iunie 2024, MUNTEANU ***** a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(1/1) Cod penal și în baza acestei Legi, prin

aplicarea art. 80/1 alin.(2) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de 1 (unu) an închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, pedeapsa sub formă de închisoare a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 (doi) ani. MUNTEANU ***** a fost obligat ca, în termenul de probațiune, să nu-și schimbe domiciliul și/sau reședința țară consimțământul organului de probațiune.

Lui MUNTEANU ***** i-a fost aplicată măsura preventivă „obligarea de a nu părăsi țara”, cu menținerea acesteia până la definitivarea sentinței, după care s-a dispus a fi revocată, obligându-l pe MUNTEANU ***** să se prezinte la Biroul de Probațiune de la domiciliu, pentru punerea în executare a sentinței de condamnare în partea ce se referă la termenul de probațiune.

Corpuri delictive și anume: Ordinul de încasare a numerarului nr. 10 din 26 mai 2021 BC „Moldindconbank” SA, prin care MUNTEANU ***** a transferat suma de 6880 lei la contul nr. *****deținut de către DRAGUȚAN Lilia, ridicat de la instituția financiară în ordinea prevăzută de lege la 08 iunie 2022 - recunoscut în calitate de corp delict și anexat la materialele cauzei prin ordonanța din 28 noiembrie 2023 (Vol.I, f.d. 142, 146-147), la definitivarea sentinței – s-a dispus să fie păstrat la materialele cauzei..

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, **MUNTEANU *******, la 26 mai 2021, la ora 05:55 min., fiind candidat pentru obținerea permisului de conducere, acționând cu intenție directă, a dat prin alimentarea cardului bancar cu nr. de cont *****, deservite de BC „Moldinconbank” SA, suma de 6880 lei, lui DIMITROGLU Ion, care susținea că are influență asupra membrilor comisiei de examinare din cadrul Direcției de Examinare și Calificare a Conducătorilor Auto a Agenției Servicii Publice din mun. Chișinău, care au calitate de persoane publice în virtutea prevederilor art. 123 alin.(2) Cod penal, în schimbul căreia DUMITROGLU Ion susținea că va determina membrii comisiei de examinare a Direcției de Examinare și Calificare a Conducătorilor Auto a Agenției Servicii Publice din mun. Chișinău, să acorde calificativul „admis” la proba practică a examenului pentru obținerea permisului de conducere pentru categoria „B”.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, MUNTEANU ***** a comis infracțiunea prevăzută de art. 326 alin.(1/1) Cod penal, *traficul de influență, adică darea unei persoane, personal de bani, când respectiva persoană susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale.*

În ședința de judecată, inculpatul MUNTEANU *****, a înaintat cererea privind examinarea cauzei penale în baza prevederilor art.364/1 Cod procedură penală, solicitând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe motiv că, înțelege în ce este învinuit și recunoaște integral vinovăția în cele încriminate, cererea nominalizată fiind susținută integral de către avocatul Alexandru ENACHI, care acționează în interesele inculpatului, confirmând autenticitatea cererii întocmite.

Instanța de fond a examinat cauza penală în procedură simplificată în baza art.364/1 Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

3. *Împotriva Sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-3238/2023 din 12 iunie 2024 a declarat recurs avocatul Alexandru ENACHI în interesele inculpatului MUNTEANU ***** prin care a solicitat admiterea recursului, casarea parțială a Sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-3238/2023 din 12 iunie 2024, pe cauza penală de învinuire a lui MUNTEANU ***** în baza art.326 alin.(1/1) Cod penal, în partea ce ține de stabilirea unei categorii prea blânde de pedeapsă penală, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi decizii, potrivit modului stabilit pentru prima instanță cu aplicarea pedepsei în conformitate cu prevederile art. 326 alin.(1/1) Cod Penal și, a-i stabili lui MUNTEANU ***** pedeapsa sub formă de amendă.*

În motivarea cerințelor sale, partea apărării a invocat că, conform revendicării DI a MAI- Forma nr. 246, se constată că MUNTEANU ***** anterior nu a fost judecat.

Conform certificatelor eliberate de instituțiile medicale abilitate, se atestă că MUNTEANU ***** nu se află la evidenta medicului narcolog și psihiatru. Circumstanțe atenuante conform art. 76 Cod penal la stabilirea pedepsei condamnatului au fost stabilite- recunoașterea vinovăției.

Conform prevederilor alin.(1) art. 79 Cod penal, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie.

Conform dispozițiilor alin.(1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Aplicarea pedepsei sub formă de amendă, și-ar atinge și va asigura scopul pedepsei penale.

De asemenea, partea apărării a mai indicat că infracțiunea săvârșită de către MUNTEANU ***** face parte din categoria celor mai puțin grave. Conform dispozițiilor alin.(1), art. 7 Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Conform dispozițiilor alin.(1), art. 76 Cod penal, la stabilirea pedepsei se consideră circumstanțe atenuante: f) autodenunțarea, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii sau la identificarea infractorilor ori recunoașterea vinovăției.

Prin urmare, luând în calcul că MUNTEANU ***** anterior nu a fost judecat și a recunoscut vina integral, partea apărării consideră că în privința dânsului urmează de aplicat o pedeapsă mai blândă. Potrivit prevederilor alin.(1), art. 4 Cod penal, întreaga reglementare juridică are menirea să apere, în mod prioritar, persoana ca valoare supremă a societății, drepturile și libertățile acesteia. Alineatul (2) prevede, legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea omului. Infracțiunea imputată lui MUNTEANU ***** , după gradul prejudiciabil, prezintă un risc mai puțin

sporit, deoarece, nu este îndreptată împotriva vieții și sănătății persoanei sau patrimoniului.

4. Procedura de notificare a părților a fost executată.

În conformitate cu art. 3 alin.(1) Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

La judecarea recursului, Colegiul Penal reieșind din modificările operate prin Legea nr. 245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional”, în vigoare din 22.08.2023), în temeiul art. 447 alin.(1), (2) Cod de Procedură Penală (în redacția Legii nr. 245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional”, în vigoare din 22.08.2023), Colegiul Penal a dispus examinarea cauzei penale în ordine de recurs, în lipsa părților, fiindu-le comunicat acestora despre data, ora și locul examinării cauzei penale și cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Astfel, procurorul, avocatul și inculpatul au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru, referințe.

Respectiv, ținând cont de faptul că participanții la proces au fost înștiințați despre data examinării recursului și depunerii referinței fiind astfel întreprinse toate măsurile necesare în vederea respectării prevederilor art. 391 Cod de procedură penală privind citarea participanților la proces, și ținând cont de faptul că, speța deferită justiției nu reprezintă o cauză de un interes deosebit pentru jurisprudență care ar impune prezența părților nemijlocit în ședința de judecată, prin prisma dispoziției generale din art. 447 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, a procedat la examinarea cauzei fără prezența părților, dar cu acordarea dreptului participanților la proces de a depune referințe.

Aprecierea instanței de recurs:

5. Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru consideră necesar *de a admite recursul declarat de avocatul Alexandru ENACHI în interesele inculpatului MUNTEANU ***** împotriva Sentinței Judecătoreiei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-3238/2023 din 12 iunie 2024, casarea parțială a sentinței atacate în partea individualizării pedepsei, cu rejudecarea cauzei doar în această parte și pronunțarea unei noi Hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, reieșind din considerentele ce succed.*

6. În conformitate cu art. 437 alin.(1), pct. 1) Cod de procedură penală, (1) Pot fi atacate cu recurs: *1/4) sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.*

Instanța de recurs notează că temeiurile pentru recursul împotriva hotărârilor judecătorești pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul sunt stabilite exhaustiv

conform art. 444 Codul de procedură penală și urmăresc scopul reparării erorilor de drept comise de instanțele de fond.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. (2) Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

În particular, avându-se în vedere recursul, rațiunea și finalitatea exercitării căii de atac, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Conform art. 449 Cod procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: 1) respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă: a) recursul este nefondat; b) recursul este depus peste termen; c) recursul este inadmisibil; 2) *admite recursul, casând hotărârea, parțial sau integral*, și ia una din următoarele soluții: a) dispune achitarea persoanei sau încetarea procesului penal în cazurile prevăzute de prezentul cod; b) *rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului*; c) dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond dacă este necesară administrarea de probe suplimentare; d) dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs. (2) Adoptarea deciziei și întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art. 417 și 418, care se aplică în mod corespunzător. (3) Trimiterea la rejudecare a cauzei poate fi dispusă o singură dată. În cazul în care după rejudecarea cauzei eroarea judiciară nu a fost corectată de instanța de fond, instanța de recurs înlătură omisiunile la judecarea recursului.

Conform art. 425 Cod de procedură penală, instanța de recurs, soluționând cauza, nu poate crea o situație mai gravă pentru persoana în favoarea căreia a fost declarat recurs.

7. Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de fond, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri neîntemeiate, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În conformitate cu art. 384 alin.(3) Cod de procedură penală, *sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.*

Conform art. 385 alin.(1), pct. 1)-4) Cod de procedură penală, *la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.*

Conform art. 394 alin.(1), pct. 1) și 2) Cod de procedură penală, *partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de*

vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.

Art. 1 Cod de procedură penală, stipulează că, „procesul penal reprezintă activitatea organelor de urmărire penală și a instanțelor judecătorești cu participarea părților în proces și a altor persoane, desfășurată în conformitate cu prevederile Codului de Procedură Penală, având drept scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată”.

Dispozițiile art. 1 alin.(3) Cod de procedură penală, prevăd că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în așa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată și ca nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere ori să nu fie victima încălcării altor drepturi fundamentale.

Conform prevederilor art.7 Cod procedură penală „Procesul penal se desfășoară în strictă conformitate cu principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, cu prevederile Constituției Republicii Moldova și ale prezentului cod”.

Conform art. 6 par. 1) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, a ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

Ținând cont de particularitățile recursului împotriva sentințelor pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul, instanța de recurs la judecarea recursului nu poate controla fondul cauzei, ea trebuie să accepte constatarea de fapt stabilită de instanța de fond.

În urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, cât și a argumentelor invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia că lipsesc careva dubii sau bănuieli care ar putea pune la îndoială vinovăția inculpatului, în comiterea faptelor incriminate precum și lipsa unor încălcări procesuale la etapa urmăririi penale .

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință referitor la recunoașterea vinovăției inculpatului pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010*, statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând

un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

8. Colegiul penal constată că, în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, inculpatul MUNTEANU ***** până la începerea cercetării judecătorești, a declarat personal prin înscris autentic că recunoaște vina integral, cunoaște probele acumulate la faza urmăririi penale, nu are careva obiecții asupra lor, nu solicită prezentarea altor probe, solicitând examinarea cauzei penale în ordinea prevăzută de art. 364/1 Cod procedură penală.

În acest context prezintă relevanță interpretarea reținută la aplicarea prevederilor art.364/1 Cod procedură penală, în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364/1 Cod procedură penală, instanța de recurs este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364/1 alin.(1) și (4) Cod procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță”.

Ținând cont de cererea formulată de inculpatul MUNTEANU ***** , întrucât în urma chestionării acestuia în ședința de judecată s-a constatat că acesta cunoaște învinuirea care i se aduce, o recunoaște integral, și în mod liber este de acord să renunțe la dreptul său constituțional de a se apăra în cauza respectivă, recunoscând integral materialul probator administrat la urmărirea penală, având în vedere că avocatul inculpatului a declarat că a avut timpul necesar pentru a discuta cu acesta toate posibilitățile de apărare, întrucât din probele administrate la faza urmăririi penale, conținute în materialele dosarului penal, rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite și că probele administrate și datele cu privire la persoana inculpatului MUNTEANU ***** sunt suficiente pentru a permite instanței stabilirea unei pedepse, rechizitoriul a fost întocmit în conformitate cu prevederile art.296 Cod de procedură penală, actele de urmărire penală nu prezintă semne că ar fi lovite de nulitate absolută, materialele dosarului penal nu conțineau careva indicii că în faza de urmărire penală au fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale garantate de Convenția Europeană, deoarece faptele imputate inculpatului au fost just încadrate, iar participanții la proces nu au formulat careva cereri referitoare la contestarea acestor circumstanțe, din considerentul că cererea înaintată de inculpatul privind examinarea cauzei conform prevederilor art. 364/1 Cod procedură penală este întemeiată și nu contravine legislației procesuale penale în vigoare, instanța de judecată a admis cererea acestuia, și a dispus examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală conform prevederilor art.364/1 Cod procedură penală și a procedat la audierea acestuia potrivit regulilor de audiere a martorului, conform art. 364/1 alin.(4) Cod de procedură penală.

Analizând materialele cauzei, în raport cu normele relevante la caz, Colegiul penal constată că opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce condiționează concluzia că instanța de recurs nu este în drept a reține o altă situație de fapt, decât cea reținută în rechizitoriu.

Colegiul Penal constată că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului MUNTEANU ***** încadrarea juridică corespunzătoare, și anume săvârșirea infracțiunii prevăzute de **art. 326 alin.(1/1) Cod penal**, *traficul de influență, adică darea unei persoane, personal de bani, când respectiva persoană susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale.*

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Instanța de recurs reține că din probele administrate și acceptate de inculpat, sunt în măsură să stabilească o imagine clară a faptelor, precum și că acestea au fost comise de inculpatul MUNTEANU ***** în circumstanțele descrise în sentință și în rechizitoriu. Din aceste motive, Colegiul penal reține ca veridice aceste circumstanțe și le consideră pasibile de a fi apreciate ca lucru constatat în prezenta speță.

Pentru a decide astfel, instanța de recurs a reținut că în cauza Zoon vs Țările de Jos (CtEDO, Zoon vs Țările de Jos hotărâre din 07.12.2000, par. 47), Curtea a menționat că în anumite cazuri, în particular în situația unei judecăți în formă simplificată, obligația de motivarea a hotărârilor poate să nu fie atât de riguroasă. Prin urmare, în condițiile respective, precum și în situația în care părțile nu au obiectat în raport cu faptele enunțate în rechizitoriu, iar aceste fapte corespund informațiilor relevate de probele specificate, instanța de judecată le-a reținut ca fiind demonstrate. În această ordine de idei, instanța de recurs reține că informațiile relevate de probele enunțate, apreciate în tandem cu declarațiile inculpatului MUNTEANU ***** analizate în mod coroborat, demonstrează potrivit principiului *dincolo de orice dubiu rezonabil*, existența faptelor prejudiciabile precum și comiterea cu vinovăție a acestora de către inculpat a infracțiunii imputate.

Concluziile instanței de fond privind vinovăția inculpatului sunt descrise detaliat în descriptivul sentinței, pe care instanța de recurs și le însușește sub aspectul stării de fapt a cauzei așa cum au fost reținute de instanța de fond. În situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o

acuzatie penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. (Garcia Ruis contra Spaniei, Heile contra Finlandei)

Subsidiar, Colegiul penal reține că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, dar nu este de acord cu stabilirea și individualizarea pedepsei solicitând stabilirea inculpatului unei pedespe mai blinde. Prin urmare, nici procurorul, nici inculpatul și avocatul, nici un alt participant la proces nu au atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de recurs nu purcede la judecarea fondului cauzei în această parte, și se va expune doar în partea stabilirii și individualizării pedepsei.

9. Conform textului recursului înaintat de apărare, se invocă că pedeapsa stabilită inculpatului este una prea aspră în raport cu personalitatea inculpatului și cu circumstanțele cauzei, care nu corespunde cu gravitatea infracțiunii săvârșite, cu consecințele survenite în rezultatul comiterii infracțiunii, cu rezonanța socială a acesteia, și nu este echitabilă în coraport cu valorile sociale lezate, deci solicitând aplicarea unei pedepse mai blânde sub formă de amendă.

Astfel, instanța de recurs constată că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, iar sentința instanței de fond este criticată în partea stabilirii și individualizării pedepsei.

Analizând temeiurile nominalizate în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta își găsește confirmarea la judecarea recursului declarat de apărare în interesele inculpatului existând motive temeinice de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate în partea individualizării și stabilirii pedepsei, din care considerente instanța de recurs se va expune în limitele solicitărilor formulate de către recurent în partea modificării pedepsei stabilite inculpatului în una mai blândă.

Conform art. 444 alin.(1) pct. 9) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond, în cazurile când s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege sau greșit individualizate în raport cu prevederile capitolului VII din Partea generală a Codului penal.*

Astfel, instanța de recurs reieșind din limitele judecării recursului, consideră în speță că recursul avocatului este unul întemeiat considerent din care va admite recursul declarat de avocatul Alexandru ENACHI în interesele inculpatului MUNTEANU ***** împotriva Sentinței Judecătoreiei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-3238/2023 din 12 iunie 2024, în baza art.449 alin.(1), pct. 2), lit. b) Cod de procedură penală, potrivit căreia judecând recursul, instanța este în drept să-l admită, cu casarea parțială a hotărârii atacate în partea individualizării pedepsei penale și rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului.

La stabilirea și individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, Colegiul penal, având în vedere argumentele invocate în recursul declarat în coraport cu circumstanțele constatate reține că, instanța de judecată nu a ținut cont de prevederile art.75 Cod penal, potrivit căruia persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni se aplică o

pedeapsă echitabilă în limitele fixate și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale.

La stabilirea modului, măsurii, categoriei și termenului pedepsei, instanța de recurs ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de motivul acestuia, de persoana celui vinovat, a recunoscut vina, se căiește sincer de cele comise, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acesteia.

Aici, Colegiul penal notează că, în jurisprudența CEDO s-a statuat că dreptul de acces la o instanță acoperă și dreptul de a introduce apel sau recurs, în măsura în care astfel de căi de atac sunt reglementate de legislație națională.

În conformitate cu art.2 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, orice persoană declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară. Exercitarea acestui drept, inclusiv motivele pentru care acesta poate fi exercitat, sunt reglementate de lege. Acest drept poate face obiectul unor excepții în cazul infracțiunilor minore, definite prin lege, sau când cel interesat a fost judecat în primă instanță de către cea mai înaltă jurisdicție ori a fost declarat vinovat și condamnat ca urmare a unui recurs împotriva achitării sale.

În jurisprudența CEDO, în *cauza Krombach vs Franța, 13 mai 1991*, Curtea a menționat că statele contractante dispun în principiu de o marjă largă de apreciere în determinarea exercitării dreptului stabilit de articolul 2 al Protocolului 7 la Convenție. Astfel, rejudicarea de către o instanță superioară a condamnării ori a pedepsei aplicate poate implica ambele aspecte, atât fondul cauzei, cât și chestiunile de drept, ori limitată numai la examinarea dreptului. Totuși, orice restricție conținută în legislație națională ce ține de dreptul la rejudicarea cauzei menționată în acest articol trebuie, prin analogie cu dreptul de acces la un tribunal conținut în articolul 6 paragraf 1 din Convenție, să urmărească un scop legitim și să nu pună în discuție însăși esența acestui drept.

Conform art.7 alin.(1) Cod penal, *la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.*

Conform art. 61 alin.(1)-(2) Cod penal, *pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.* Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Conform art.75 alin.(1)-(2) Cod penal, *persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.*

La stabilirea pedepsei și mărimea acesteia urmează a ține cont de criteriile de individualizare a pedepsei. Prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei (în cazurile când există), statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Totodată, la stabilirea pedepsei instanța se va conduce de prevederile art. 7, 61, 75-78 Codul penal, și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului. Pentru stabilirea unei pedepse echitabile, instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv, toate circumstanțele și datele care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatului și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei.

10. Colegiul penal menționează că, pedeapsa penală este *echitabilă* atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. *Legalitatea* pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal. *Individualizarea* pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei

concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

La stabilirea cuantumului pedepsei și, îndeosebi, la individualizarea executării pedepsei trebuie de ținut cont de scopurile pedepsei stipulate în art.61 Codul penal. Legea penală stabilește următoarele scopuri: restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Corectarea condamnatului, ca scop al pedepsei penale, presupune conștientizarea de către infractor a celor săvârșite și reîntoarcerea, reîncadrarea lui în activitatea societății. El trebuie convins că respectarea legii penale este o necesitate și că numai prin respectarea legii el va putea evita aplicarea și executarea altor pedepse.

La caz, pedeapsa aplicată inculpatului MUNTEANU *****, nu este corect individualizată, nu este proporțională cu gravitatea infracțiunii săvârșite, și nu poate atinge scopul pedepsei penale, considerent din care urmează să fie casată în partea ce ține de categoria și termenul pedepsei stabilite, or la adoptarea sentinței și anume la individualizarea pedepsei instanța de fond nu a respectat prevederile art. 61, 75, 76-78, 84, Cod penal, art. 385 alin. (1) și art. 394 alin.(1) și alin. (2) Cod de procedură penală, conform cărora instanța este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței/deciziei care sunt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

De asemenea, la numirea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de fond nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite care se clasifică ca infracțiune mai puțin gravă, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, lipsa antecedentelor penale, se căiește sincer de cele comise, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, la locul de trai se caracterizează pozitiv, de circumstanțele cauzei precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, aplicând prevederile art.80/1 Cod procedură penală, i-a stabilit o pedeapsă sub formă de închisoare.

Conform art.16 Codul penal, infracțiunea prevăzută de art. 326 alin.(1/1) Cod penal prevede pedeapsa cu amendă în mărime de la 2000 la 3000 de unități convenționale, iar persoana juridică se pedepsește cu amendă în mărime de la 3000 la 5000 de unități convenționale cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate amendă în mărime de la 2000 la 3000 unități convenționale sau cu închisoare de până la 3 ani, iar persoana juridică se pedepsește cu amendă în mărime de la 3000 la 5000 unități convenționale cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate, care în conformitate cu prevederile art. 16 alin.(2) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, fiind comisă cu intenție de persoana vinovată.

Sub imperiul normelor enunțate, se reține, corectarea și reeducarea condamnaților

constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii. Pedepsa inechitabilă poate fi doar un mijloc de reprimare cauzând noi suferințe, corespunzător neatingând scopul de corectare și reeducare, ci de generare a mobilurilor negative. Atingerea scopurilor pedepsei de corectare și reeducare a infractorului, de prevenire a săvârșirii noilor infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane, se realizează strict prin individualizarea ei.

11. Deci, revenind la criteriile de individualizare, categoria și termenul pedepsei ce urmează a fi stabilită inculpatului, instanța de recurs consideră ca fiind relevante prevederile art.6, 7, 61, 75, 78 alin.(3) Cod penal, precum și gravitatea infracțiunii săvârșite de inculpat, prevăzută de art. 326 alin.(1/1) Cod penal, care deși potrivit art.16 Cod penal este clasificată ca infracțiune mai puțin gravă, este o infracțiune comisă cu intenție.

În calitate de circumstanță atenuantă, Colegiul constată că conform art. 76 alin.(1) lit. a) Cod penal – săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave. Circumstanțe agravante în privința inculpatului MUNTEANU *****, prevăzute la art. 77 Cod penal, nu au fost reținute.

Concomitent, instanța de recurs menționează că recunoașterea vinovăției de către inculpat care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin.(1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să-i fie acordată o dublă valență juridică.

Cu privire la personalitatea inculpatului, Colegiul ține să precizeze faptul că, ultimul este căsătorit, are un copil minor la întreținere, la evidența medicului narcolog nu se află (f.d.84, vol. II), nu se află la evidența medicului psihiatru (f.d.81, vol. II), anterior nu a fost judecat (Vol. I, f.d. 77/1), la locul de muncă și la locul de trai se caracterizează pozitiv, de lipsa circumstanțelor agravante și de prezența celor atenuante.

Totodată Colegiul reține că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, iar potrivit art. 80/1 alin.(2) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu pentru infracțiunile prevăzute la art.181/1–182, 239–240, 242/1, 242/2, 256, 324–335/1, 370 și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime doar a limitei maxime de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

Colegiul penal, analizând personalitatea inculpatului MUNTEANU *****, reține că acesta nu este o persoană periculoasă pentru societate, iar pedeapsa aplicată în privința acestuia nu este proporțională personalității inculpatului și circumstanțelor speței, or instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv, toate circumstanțele și datele care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatului și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei.

Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum, și de alte persoane. Ori, practica

judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. O pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

12. Colegiul, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, constată că pedeapsa stabilită de instanța de fond nu a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni din partea acestuia, or în acest context Colegiul reține că inculpatul este la prima abatere, anterior nu a fost în conflict cu legea penală, s-a căit sincer de cele comise, circumstanțe agravante în sarcina acestuia nu au fost stabilite, prin urmare din totalitatea circumstanțelor susmenționate, se reține că pedeapsă închisorii stabilite de instanța de judecată nu este echitabilă și proporțională în raport cu circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului, astfel încât, restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni din partea acestuia este posibilă și prin aplicarea unei pedepse mai blânde sub formă de amendă, or în coroborare cu prevederile art. 75 alin.(2) Cod penal, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Prin prisma normelor citate mai sus dar și reieșind din faptul că, din cadrul legal precitat reiese indubitabil că, pentru a-și atinge scopul, o pedeapsă penală nu trebuie să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că, aceasta nu trebuie privită ca „prețul” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca partea vătămată și statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității.

Colegiul penal consideră că principalele elemente de care judecătorul (sau completul de judecată), trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art. 62-71 Cod penal, sunt termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal.

Ulterior, după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și quantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, în perspectiva personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința vinovatului pe un termen de probă stabilit de instanța de judecată.

În atare situație, reieșind din cele relevate Colegiul penal statuează asupra faptului că în cauza supusă judecării, la etapa examinării cauzei în prima instanță, instanța a

individualizat eronat pedeapsa stabilită în privința inculpatului, or Colegiul reiterează faptul că, pedeapsa aplicată nu a fost individualizată corect, hotărârea atacată nu corespunde tuturor exigențelor legislației în vigoare și există temei de implicare a instanței de recurs în vederea casării acesteia în partea stabilirii și individualizării pedepsei, or ținând cont de împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, starea de pericol creată pentru valoarea socială ocrotită, de motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, se impune necesitatea stabilirii unei pedepse sub formă de amendă.

Relevant, este și faptul că pedeapsa sub formă de amendă va duce la realizarea scopurilor sancțiunii, astfel contribuind la reeducarea inculpatului, și la formarea unei atitudini pozitive a acesteia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire sociale, principiile morale și atingerii scopului pedepsei penale. Deci, Colegiul penal consideră că, pedeapsă numită este întemeiată, proporțională și echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

Prin urmare în conformitate cu prevederile art. 80/1 alin.(2) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu pentru infracțiunile prevăzute la art. 324–335/1, și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime doar a limitei maxime de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. art. 79 alin.(1) Cod penal, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie. Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională. Săvârșirea infracțiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani poate fi apreciată de către instanța de judecată drept circumstanță excepțională.

În aceste circumstanțe ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite – inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, de persoana inculpatului, de atitudinea ultimului față de fapta comisă, de circumstanțele cauzei, în cadrul urmăririi penale a recunoscut vinovăția și s-a căit sincer de cele comise, anterior nu a fost în conflict cu legea penală, a comis pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, se caracterizează pozitiv și acordând deplină eficiență prevederilor normelor incriminate în ceea ce privește categoriile de pedeapsă prevăzute, Colegiul penal constată că scopul pedepsei penale va fi atins, fiindu-i stabilită, cu aplicarea art. art. 79, 80/1 Cod penal, pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 2000 unități convenționale, în limitele minime prevăzută de lege, pedeapsă care în viziunea Colegiului este aplicabilă situației inculpatului, care pornind de la datele

caracteristice ale ultimului, este pe măsură să ducă la atingerea scopului general și special al pedepsei penale, or ca măsură de constrângere, pedeapsa penală nu trebuie să fie retributivă, intimidatoare sau vindictivă.

13. În accepțiunea instanței, categoria de pedeapsă stabilită lui MUNTEANU ***** sub formă de amendă în mărime de 2000 unități convenționale, va asigura pe deplin corectarea și reeducarea inculpatului, luând în considerație realizarea scopului pedepsei penale ce ține de prevenirea comiterii altor infracțiuni atât de către inculpat, cât și de către alte persoane.

În acest sens, instanța de recurs remarcă că, sub aspectul proporționării pedepsei aplicate inculpatului și pentru o corectă individualizare a acesteia prevăzut de art. 7 Cod penal raportate la toate criteriile generale prevăzute de art. 75 Cod penal, trebuie să țină seama atât de elementele ce țin de materialitatea faptelor în sine, cât și de datele referitoare la persoana inculpatului, astfel că chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Prin raportare la prevederile ce stabilesc limitele de pedeapsă aplicabile inculpatului, ținând cont de circumstanțele reale, gradul de pericol social concretizat în valorile sociale care au fost vătămate, precum și faptul că inculpatul a recunoscut faptele săvârșite, cauza fiind examinată în procedură simplificată în baza art. 364/1 Cod de procedură penală, punând în balanță ansamblul acestor considerente, Colegiul penal apreciază că o pedeapsă orientată în limitele stabilită de Lege este aptă să atingă scopul preventiv și educativ al pedepsei, pedeapsă pe care Colegiul penal o găsește proporțională, nu doar cu împrejurările și gravitatea infracțiunii comise ci și cu circumstanțele și nevoile inculpatului ca și cu cele ale societății, în acest sens poziția instanței în mod prioritar se întemeiază pe asigurarea principiului aplicării unei pedepse echitabile, pornind de la evaluarea gradului influenței pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, apreciind obiectiv toate circumstanțele prezentei cauze.

Instanța de recurs consideră că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată în privința lui MUNTEANU ***** nu poate fi atins decât prin aplicarea pedepsei penale cu amendă, deoarece pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, acordându-i astfel inculpatului șansa de a demonstra că cele întâmplate constituie un incident în viața sa și de a-și corecta comportamentul în sensul respectării legii penale.

Pentru motivele expuse mai sus, în conformitate cu art. 449 alin.(1), pct. 2), lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul Penal va admite recursul declarat de avocatul Alexandru ENACHI în interesele inculpatului MUNTEANU ***** *****, împotriva Sentinței Judecătoreiei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-3238/2023 din 12 iunie 2024, cu casarea parțială a Sentinței atacate în partea individualizării pedepsei penale, și pronunță în această parte o nouă Hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, menținând în rest dispozițiile Sentinței contestate.

14. În conformitate cu art.art.389 alin.(4) lit.c), 417, 418, 437 alin.(1), pct.1/4), 447,

448, 449 alin.(1), pct.2), lit.b) Cod de procedură penală al Republicii Moldova, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru –

D E C I D E:

Se admite recursul declarat de avocatul Alexandru ENACHI în interesele inculpatului MUNTEANU *****.

Se casează parțial Sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-3238/2023 din 12 iunie 2024 – în partea individualizării pedepsei.

Se rejudecă cauza doar în partea individualizării pedepsei și se pronunță o nouă Hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

Lui **MUNTEANU *******, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.326 alin.(1/1) Cod penal, i se aplică pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 2000 (două mii) unități convenționale, echivalentul a 100000 (una sută mii) lei.

Se explică lui **MUNTEANU ******* că în conformitate cu prevederile art. 64 alin.(3/1) Cod penal, acesta este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se va considera că sancțiunea amenzii este executată integral.

Se mențin celelalte dispoziții ale Sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-3238/2023 din 12 iunie 2024.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
Judecătorul**

Oxana ROBU

Judecătorii

Vitalie BUDECI

Vladislav

SCHIBIN